

Indgrebet må omfatte samtlige ordninger i pensionskasser, forsikringsselskaber og banker og sparekasser, således også kapitalpensioner og diverse ordninger under 3.000 kr.-reglen.

Til punkt I, 2

Det er oplagt, at reglen om beskatning ved tilskrivningen af renter og bonus må indebære, at skatten udredes af renter og bonus, således at tilskrivningen bliver tilsvarende mindre. Det ville indebære uoverskuelige likviditetsproblemer for den enkelte, hvis skatten skulle udredes af den øvrige indkomst.

Til punkt I, 3

Med de eksisterende regler ville de opsparede pensionsmidler komme til beskatning ved udbetalingen med den trækprocent, som den enkelte vil have til den tid.

VS ser det imidlertid som en fordel at få beskatningsspørgsmålet ud af verden én gang for alle, således at der med den løbende beskatning, VS i øvrigt foreslår, ikke vil være et udestående mellem pensionisten og skattemyndighederne.

VS har ikke villet lægge sig fast på, hvor stor engangsskatten skal være.

Der skal tages hensyn til, at pensionerne skal bevare deres realværdi i forbindelse med indgrebet.

Der skal tages hensyn til, at realværdien af de allerede opsparede midler må bevares i forbindelse med indgrebet.

På den anden side må det heller ikke være muligt at spekulere i ophævelse af pensionsordningen eller at opnå en lavere beskatning af kapitalpensioner end de 40 pct., som er gældende efter december 1979. Disse spørgsmål ønsker VS at få undersøgt.

En af de store fordele ved denne engangsskat er, at man undgår den stadig mere almindelige skatteunddragelse ved emigration.

Til punkt II

Det kan naturligvis forventes, at mange lønarbejdere ikke vil have lyst til at opretholde deres pensionsordninger, når de ikke længere er forbundet med de skattemæssige fordele, som de er i dag.

I den udstrækning sådanne ordninger er oprettet som led i kollektive overenskomster, skal der være ret til at træde ud af ordningen.

VS forventer mange argumenter imod dette, især at man med denne mulighed svækker »opsparingen« i samfundet.

Dertil er at sige, at det er mere relevant at tale om *omfordeling* end om opsparing, netop fordi den såkaldte opsparing for en stor del består i, at en særlig gruppe tjener på at finansiere et kasseunderskud på en måde, som blot betyder en indskrænkning i andre grupperes realindkomster og tilsvarende opsparingsmuligheder.

Ved udtræden kan det derimod ikke anses for rimeligt, at den allerede indbetalte pension udbetales.

Den må blive stående i pensionskassen og i øvrigt underkastes den samme beskatning, som hvis ordningen var opretholdt.

Engangsskatten kan – ligeledes i begge tilfælde – udredes af de opsparede midler, således at den enkelte konto nedskrives med skattebeløbet.

Det kan naturligvis ventes, at en del vil foretrække at træde ud af pensionsordningerne.

Det vil imidlertid ikke påvirke det offentlige provenu.

VS har ikke aktuelle opgørelser af, hvad dette provenu vil være. En fremføring af tidligere opgørelser, bl.a. fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (1978) viser, at det direkte merprovenu vil være omkring 14 mia kr. årlig.

Engangsskatten vil betyde en øjeblikkelig nedskrivning af den indenlandske statsgæld med omkring 30–50 mia kr. Det svarer til en årlig rentebesparelse på ca. 8 mia kr. Sammenlagt vil formindskelsen af statens kasseunderskud således umiddelbart blive omkring 22 mia kr. på årsbasis.

På langt sigt vil der naturligvis være en virkning i modsat retning som følge af, at der til den tid ikke vil være skatteindtægter ved pensionsudbetalingerne.

Dette vil dog ikke være af nær samme omfang som de indtægter, det offentlige kan sikre sig ved en beskatning nu.

Tilsvarende forslag til folketingsbeslutning blev fremsat i folketingsåret 1981–82 (2. samling), se Folketingstidende 1981–82 (2. samling) forhandlingerne sp. 2869 og 4173, samt tillæg A sp. 3645.